

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Narečnino prejema opravištvu (administraciji) in ekspediciji, Semeniške alicie št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 11. uri popoldne.

Štev. 157.

V Ljubljani, v petek 12. julija 1889.

Letnik XVII.

Mi smo mi!

Zadnje tedne mogli smo se večkrat prepričati, kako podlih sredstev se poslužujejo naši nasprotniki proti nam. Ne pride nam na um, da bi neki vrsti ljudij naravnost očitali laž, obrekovanje in natoolevanje; toda le prejašno opažamo pomanjkanje slovenske poštenosti proti nasprotniku. „Mi smo mi“, to je sedaj najnovejšo geslo neke slovenske stranke, pri kateri so nekateri z napojnino plačani obrtniški pomagači, par diurnistov, uradniki banke „Slavije“ in g. Dr. Hribar, ki je pred leti duhovnikom vsiljeval „Priče božjega bitja“. Ti sedaj narekujejo slovensko politiko, in ti gospodje, katerim so se pridružili mlajši „Sokoli“, dvignili so gosp. Ivana Hribarja na ščitu ter ga narodu slovenskemu postavili za vodnika. Z zavihanimi rokavi so se potili od zore do mraka tri dni ter lovili kaline na limanice samozavesti in bliščečega optimizma v goljufivi nadi, da jim bodo na peščenih in izžganih tleh realne politike vzrastle duhteče cvetlice namesto osata in trpotea.

Ali ne bi bilo pošteno in odkritosrčno, da bi se bili nekateri agitatorji, ki imajo volilno pravico, vdeležili volilnega shoda in tam povzdignili svoj mogočni glas proti temu ali onemu kandidatu za stolno mesto Ljubljano? Ni jih bilo, soglasno so navzočni volilci izrekli zahvalo obema bivšima poslancema ter z „živio“-klici pritrdili nasvetu gosp. podžupana Petričiča, da se zopet proglasita kandidatoma. Soglasno je oba centralni narodni volilni odbor proglasil in priporočil kot kandidata. Tedaj je „Slov. Narod“ molčal in tudi sedaj bi ne pretočil nobene žalosti solze, ko bi g. Iv. Hribar ne bil zlezal na konja. „Est modus in rebus, sunt certi denique fines.“

Gosp. Ivan Hribar je z vso silo hotel prodreti v okolici ljubljanski, toda uprla se mu je zavednost okoličanskih volilcev navzlic vsem hvalam in obljubam njegovih pristašev. S tem so se osmešili, ob enem pa tudi mnogo pripomogli, da je propal

g. dr. vitez Bleiweis. Ta udarec jih je pekel, znesti so se hoteli, češ, mi smo mi! Zavratno so napali ljubljansko trdnjavo, ko je spalo inteligentno in zavedno ljubljansko prebivalstvo; kot krtje so zvrtili predor skozi ozidje ter se vsuli z zastavo „mi smo mi“ na nasprotnikov tabor. To je torej Vaša narodna disciplina, o kateri nas hočete poučevati? Banka „Slavija“ je bila generalni štab, ki je izdajal tajna povelja. Volilne listke so mnogim jemali iz rok, črtali priporočenega kandidata ter zapisavali svojega.

Za g. Hribarja so nekda glasovali tudi možje, ki so hoteli na višjem mestu kompromitovati slovensko stranko, kajti javna tajnost je, da je po milosti g. Ivana Hribarja znani Krutorogov sejal med narod slovenski svoje konfuzne ideje. G. Hribar pa nikakor ne more biti ponosen, „da uživa zaupanje večine meščanstva“, kakor sam trdi, kajti izmed 1812 volilcev je prišlo na volišče 674, in od teh je gosp. Hribar dobil 351 glasov. Mi le vprašamo „cui prodest“ ta volilni maneuver? Ali ste narodnega nasprotnika vrgli ob tla? Danes pač smemo trditi, da je zavedno meščanstvo na naši strani, in streznili se bodo tudi oni gospodje, ki so se v torek večer bili ob prsa: Mi smo mi, vrgli smo vlado in duhovnike! Tudi dobro, gospodje duhovniki naj si to dobro zapomnijo, ko jih bodo po deželi obletavale neke vrste sitne muhe.

Odgovarjati bi morali še na včerajšnje rodomontade „Slov. Naroda“. Danes naj bode le kratek odgovor. Kdor ne vleče v ojesi „Slov. Naroda“, ta je licemerec, zavijač in lažnik. „Slov. Narod“ se veseli mladočeške zmage, akoravno sta njegova sedanja duševna očeta sama priznala, da stojita na stališči Staročehov. Dokažite nam, če ste poštene možje, kedaj smo „neotesano žalili sorodni nam češki narod“ v obče. Mi smo le obžalovali, da je na Češkem zmagala desorganizacija, skrajno radikalstvo in bizantinstvo, kakor pri nas v Ljubljani. To je istina, katere ne more in ne boče ovrget „Slov. Narod.“ Sodite o volilnem boji na Gorenj-

skem, Notranjskem in v ljubljanski okolici s svojega vzvišenega stališča, kakor Vam drago, a to nam morate priznati, da se nikjer ni delalo tako zavratno in strastno, kakor v Ljubljani. Da se je javno agitovalo proti g. dr. Vošnjaku, tega je največ sam kriv. A kdo je delal tajno proti jednemu naših za kandidata, ki sta in bodeta, ako se vreme sprevrže, glasovala za Nemca? Ako smo kedaj vedoma neresnico govorili in lagali, z dokazi na dan!

Po isterskih volitvah.

Vsak pravi avstrijski rodoljub se je razveselil sijajne zmage isterskih Slovanov, ki so pokazali, da še živé in ljubijo svoj jezik, svojo domovino. Vsi slovanski listi so z veseljem pozdravili to zmago. Ko posledica pa je umirovljenje tržaškega namestnika, o katerem piše „Obzor“: Veselje, ki je navdalo dušo hrvatskega naroda po volilni zmagi, pomnožuje čin, da je takoj po tej zmagi moral od namestništva v Trstu odstopiti človek, ki je svoje ime črnimi črkami zapisal v zgodovino hrvatske Istre. Mi se veselimo z isterskimi Hrvati, da so se rešili človeka, ki je načelno in neumorno oviral vsak njihov trud za narodno omiko in rešitev, a z vso silo državne oblasti, ki je bila združena v njegovih rokah, podpiral težnje talijanskega in potalijančenega elementa ter je v svoji zaslepljenosti šel tako daleč, da se ni pomišljal delati tudi na škodo one državne oblasti, katero je sam predstavljal v Primorju, da je le zatiral hrvatski duh in zavest. Ko je na Dunaji vodil državo grof Taaffe, ki želi pomiriti vse narode ter vsakemu pripomoči, da se razvija po svojih prirodnih pogojih, sedel je na namestniškem stolu v Trstu človek, ki je bil dvakrat ljut protivnik ondotnega slovanskega prebivalstva kot centralist in človek italijanske krvi in kulture; more se misliti, kako je oblast tega človeka pritiskala hrvatsko prebivalstvo v Istri in one hrvatske rodoljube, ki so vstali, da bi ta narod privedli v krilo hrvatske matere.

Karkoli si je birokratski duh mogel izmisliti

LISTEK.

Zavetišče.

(Zgodovinska povest. Češki spisal Al. Dostál, prevel. —r.—.)
(Konec.)

Topelskemu samostanu je bila roka Hroznatova vedno radodarno odprta. Ko se je vračal iz Apulije domov, ustavil se je v Rimu pri sv. Očetu Celestinu, od katerega je dobil odvezo od obljube, in je tako pomiril stariše v grobu; dobil je tudi tri pisma od papeža, izmed katerih je eno vzelo pod varstvo samostan in vse njegove ude, drugo je dalo opatu skofovo dostojanstvo, in tretje je delilo odpustke pod lahkimi pogoji.

Potrđilo vseh pravic si je preskrbel Hroznata pri domačih knezih; ko se je vrnila starejša njegova sestra iz Krakova, kjer je njen soprog umrl, ustanovil je nov samostan za ženske, poklical sestre iz Doksan ter postavil mašnika Zdislava za prošta.

Hroznata je jako skrbel za povzdigo obeh samostanov; veselil ga je sad, ki je od njih prihajal. Menihi so se pečali deloma z vedami, deloma so se trudili na njivah, v gozdih, na travnikih in nerodovitnih pašnikih, nezdravem močvirji itd. Oba šoli v Topli in Chotěšovu ste dobro napredovali. Veda se

je razširjala, čarovniki so zginili. Kjer je bil prej neprediren, zverin poln gozd, tam je zdaj cvetelo žito. Cesta od Manetina je dan na dan polna, pozabljeni kraj se je oživil.

Živeža je bilo dovolj za celo leto, če prav se je ljudstvo množilo; nobeden ni bil prisiljen po zimi česa iskati. Podložniki topelskega samostana niso nobenih davkov plačevali. To vse je bilo delo Hroznate in pridnih menihov.

Zdaj stoji topelski gospod v sredi menihov, enak jim je v beli obleki. Vesel je in zadovoljen.

„Gospod, ali se ne bodo pohujševali sosedje nad tem korakom, in ali ne bo knez hud?“

„Bodi brez skrbi, opat; vem, kaj počnem. Moja oporoka je postala veljavna, ko jo je potrdil Bretislav, in tudi sv. Oče so pohvalili moj namen. Bil sem nekaj odločen za duhovniški stan; zaradi neugodnih razmer nisem dosegel tega; zdaj hočem saj nekoliko nadomestiti, kar je bila moja dolžnost. Sprejmite me v svojo sredo; popolnoma hočem biti pokoren vašemu redu.“

„Ako je troja volja, položim na tvojo glavo svoje dostojanstvo, katero si pripravil meni nevrednemu.“

„Častiti opat, nikari ne misli, da sem častiljen in želim nositi tvojo mitro. Rekel sem, da

grem v vaš samostan kot najmanjši izmed vas. Samo radi miru svojega srca se hočem vdeležiti vaših molitev. Sprejmite me v svojo sredo ne kot gospoda, ampak kot brata.“

„Za mnogo smo tebi hvaležni; radi izpolnimo vsako tvojo željo, katera je nam takorekoč zapoved. A bojim se, da pademo v sum, kakor bi te bili privabili v samostan, da postanemo potem dediči tvojega premoženja.“

„To sem že zdavnaj razdelil; trudil se bom, da bo vsaka slaba senca našega pravičnega dejanja odstranjena. Slovesno hočem naznaniti pri Kitkovi poroki pred vsemi ljudmi, da stopim prostovoljno v vaš samostan. Kakor daje on svojej nevesti prostovoljno in rad svojo roko, tako sem tudi jaz oblekel iz ljubezni do vas to-le obleko. Moje delo je dopolnjeno. Ali me hočete za svojega brata?“

Opat objame in poljubi Hroznato mesto odgovora.

„Tvoja želja je ukaz. Roko v roci pojdeva za enim namenom in se bova trudila za zemeljski in večni blagor najin in drugih.“

„Svoj namen sem že dosegel. Soproga in mati nad zvezdami ste z menoj zadovoljni.“

Kitki je pripravil Hroznata veliko veselico na gradu. Bil je spominski dan; podložniki naj bi sla-

in izvesti, vse to je bivši tržaški namestnik Pretis poskušal proti tamošnjemu slovenskemu prebivalstvu. On je sistematično zatiral stare prebivalce Hrvate zaradi talijanskih priseljencev, ki so Avstriji za naklonjenost, katero jim je izkazoval namestnik, plačali s tem, da so začeli vprašanje o irredenti, o nerešenem Trstu in Istri, da so začeli pošiljati svoje bolne krike čez državno mejo, da je danes to vprašanje med Avstrijo in Italijo pravi kamen padca, ki more vsak čas zмести politične razmere.

Za vse to ni maral bivši namestnik Pretis, samo da more Istro pokazati na Dunaji kot talijansko zemljo, in Hrvate kot ljudi, ki se ustavljajo postavni oblasti. Pa glej, v nekih letih so hrvatski rodoljubi napeli vse svoje sile, uničili načrte svojega nasprotnika, zmagali s čisto moralno močjo prebivalstva Italijane in Pretisa, in tako je skozi oblake laži in goljufije zasijalo žarko solnce hrvatsko, ki je tudi dunajsko vlado moralo prepričati, da v Istri ne živi samo Pretisov narod, nego da je pod tem potalijančenim življenjem jeden sloj, trden ko kremen, ki daje Istri značaj hrvatske zemlje.

V času, ko se je hrvatski narod v Istri probudil in stopil na svoje noge, pada njegov največji, najmočnejši nasprotnik v prah in nič, a za njim se rušijo tudi stebri talijanskega gospodstva v Istri, katere je s svojo močjo vzdrževal. Hrvatski narod v Istri dobiva po sijajni zmagi za Avstrijo veliko politično ceno, in to so, četudi pozno, uvideli na Dunaji ter so takoj umaknili človeka iz Trsta, kateremu je prezirano hrvatsko prebivalstvo v Istri izkopalo davno zasluženi grob.

Dunajski centralistiški listi jadikujejo in žalujejo, ker je njihov nekdanji finančni minister in velik nasprotnik Slovanov šel v mavzolej avstrijskih državnikov, v dunajsko gospodsko zbornico. Kdo bode sedaj z železno roko zapenjal hrvatsko prebivalstvo v Istri, kdo bode pomagal tamošnjemu potalijančenemu življu, da tlači hrvatsko prebivalstvo? Zakaj rajši ne vprašajo, kdo bo Avstriji stvaril irredento in nerešene kraje, ako ne bode Depretisa in njemu podobnih ljudi, ki so iz mrznje na Slované bili zatiralec državne moči in veljave. Glavno centralistiško glasilo piše surovo, da je bil Pretis človek, ki je najbolje umel zatirati hrvatsko in slovensko prebivalstvo v Istri in avstrijskem Primorju. A njihova žalost ne bode iz groba poklicala Depretisa.

Upamo, da je s Pretisom za večno v Istri zakopan sistem, ki je rodil le nesrečo za državo. Nasledki deželnozborskih volitev v raznih avstrijskih deželah poučujejo grofa Taaffeja, kje je prava podlaga, na kateri more izvajati svoj program o ravnopravnosti vseh narodnosti.

Za nas je Istra zadnja dragocena veja, ki visi na obali jadranskega morja proti Italiji, da jej naznanja, da v tej zemlji stanuje čisti hrvatski narod, da ta zemlja ne potrebuje nobenega rešitelja, ker za njo pride rešitev od hrvatske kulturne misli. Tudi avstrijski državniki bodo najbolje storili proti irredenti, ako jej razkopljejo gnezdo tam, kjer so jej ga pomagali graditi državniki Depretisovega kova.

Vlada bode irredentovski hidri glavo strla, ako bode Pretisov naslednik moč, ki hoče biti pravičen tudi Slovanom in si pridobiti njihovo zaupanje.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. julija.

Notranje dežele.

Iz Trsta se poroča, da se imenuje kot Pretisov namestnik FML. Albori, rojen Dalmatincev. Znamenito je, da je ob enem s Pretisom čutil potrebo miru tudi pl. Weber, gornjeavstrijski namestnik. Z njima sta padla dva stebra centralizma, ki sta samotno štrlela iz prominulih časov v najnovejšo dobo. Weber je bil prototip one birokracije, ki se še vedno ponosno opira na jozefinske tradicije in ki sto let ni imela za preobrat v Avstriji niti ušes niti oči, dokler ni nekega dne nenadoma in začudeno spoznala, da spadajo jozefinske ideje mej staro šaro. Weber je bil kot namestnik češki žalostnega spomina mnogo imenovana oseba, dandanes pa niti liberalna stranka ne bo občutila njegove zgube. Naslednik njegov, grof Merveldt, dosedaj ni bil posebno politično odličen velmož, zanimiva pa je njegova karjera. Bil je — senca marquisa Bacquehema. Kjerkoli je služil Bacquehem, tam je bil Merveldt njegov naslednik: pri koroški deželni vladi, bosanski upravi v Serajevu, pri linškem namestništvu kot svetovalec in konečno kot šlezijski deželni predsednik. Bacquehem ni bil gornjeavstrijski namestnik. Kamen se mu je lahko odvalil od srca, da se je znebil svoje sence in da mu slednja ni sledila — do ministerskega stola.

Kakor v Nemčiji mej Bismarckom in Waldersee-jem, tako se tudi v našem cesarstvu zadnji čas opazuje rovanje zoper Kalnokyjeve mirovne namere. V ogerski delegaciji sta grof Albert Apponyi in Teodor Andrassy (sin bivšega ministra) glasovala zoper zaupnico Kalnokyju, „ker se je Avstrija odpovedala vodilni vlogi na iztoku.“ Temu postopanju je sicer odgovoril znani prijatelj ministra Tisze, Csernatony: „Mi se sicer ne branimo te vloge, toda povedati ne maramo tega nikomur, ker bi s tem očitno izzivali vojsko.“ Toda tudi v „Reichswehr“ ostro kritikuje neki častnik, ki je baje jako znan in veljaven, zunanjo politiko Kalnokyjevo, češ, vspehi njeni zadnjih let kažejo, da postaja vedno bolj pasivna. Mi ne storimo ničesa. Res je, tudi Rusija ne stori ničesa, toda ruska politika tirja od prijatelja in neprijatelja več spoštovanja, nego naša. Upajmo, da bo Kalnoky vzlic tem napadom vstrajal istotako trdno pri svojem mirovnem vsporedu, kakor njegov kolega v Berlinu.

Novi papirnati goldinarji se bodo začeli jutri izdajati. Stari goldinarji bodo imeli veljavo v splošnem prometu do dne 30. junija 1890; od 1. julija 1890 jih bodo sprejemale le osrednje in deželne blagajnice do dne 30. junija 1892, od dne 1. julija 1892 do dne 31. decembra 1893 pa le še državno finančno ministerstvo vsled posebnih prošenj. Od te dobe naprej izgubili bodo popolnoma veljavo.

Vnanje države.

Kakor se javlja iz Madrida, izjavil se je Sagasta nasproti poslancem, da sedaj še ne more ničesa povedati o nameravani preselitvi papeža Leona XIII. v Španijo. — „Köln. Volksztg.“ je trdila, da je nemški veleposlanik na italijanskem dvoru, grof Solms, jako ostro poročal svoji vladi o rimskem binkoštnem škandalu (Giordano Bruno). To potrjuje tudi neko berlinsko pismo v „Courier de Bruxelles“, ki pravi konečno: Cesar Viljem je pismo naznanil

sv. Očetu, kakó globoko mrznjo je v njem zbudila vsajna izjava z dne 9. junija.

V Srbiji ni vse navdušeno za Rusijo, kakor bi bil človek mislil zadnji čas, odkar je s gosposišča izginila naprednjaška stranka in s tem tudi radikalec nasprotna glasila. Pred kratkim sta zopet nastala dva lista, ki sta vladi sovražna. Prvi z naslovom „Domovina“ vrejeje bivši vrednik „Videla“, Latar Komarčić, drugemu pa „Srpski Reči“, je vodja Prizrena, ki je bil za Krističevega ministerstva načelnik tiskovnih zadev. Oba lista sta si v kratkem pridobila veliko število čitateljev. Dobro je, da so se v Srbiji oglasila tudi nasprotna mnenja, kajti brez teh sodila bi bila Evropa v bližnjem času srbske razmere enostransko, ker bi jih bila videla tudi samó v radikalni in ruski luči.

„Kreuzzeitung“ z nova potrjuje rusko-francoski sestanek v Vichy-ju: „V toplicah Vichy-ju so se priredili dogovori, in sicer sta bila tam generala Wanovski in Miribel, Freycinet pa je dohajal le od časa do časa, kakor se mu je ravno zdelo primerno.“ Te obravnave same na sebi niso neposredno nevarne. Sedaj gré le za to, da se ohrani „entente cordiale“ mej Rusijo in Francijo. O skupnem postopanju se sedaj ne more še govoriti, ker ni nobena država še pripravljena. Govori se, da bočajo v to zvezo vsprejeti tudi grškega kralja, ki se sedaj muči v Aix les Bains, ne daleč od Vichy-ja. Toda to se ne bo zgodilo, ker se namerava grški prestolonaslednik poročiti z nemško princesinjo.

V Nemčiji bo skoraj gotovo v kratkem nastal ljut in dolgotrajen boj mej Bismarckovimi in Walderseejevimi glasili. Oglasila se je sedaj v tej zadevi tudi „Kreuzzeitung“. Iz njene pisave je razvidno, da znani članek „Nordd. Allg. Ztg.“ ni bil samó akademične vrednosti, marveč ob enem tudi odsvit hudega boja, ki se bje v bližini nemškega prestola in ki bo morda ob svojem času jako iznenadil nepodučeni svet. „Kreuzzeitung“ osebno zagovarja Waldersee-ja zoper napade kancelerjevega lista ter pravi: „Nordd. Allg. Ztg.“ ne bo odšla očitjanju, da je stopila v službo osebne politike, ki se ne straši, najvišje vojaške oblasti pred inozemstvom kompromitovati ter rušiti vojaško disciplino.

Jako nujno je francoska zbornica potrdila vojaško postavo, kakor jo je konečno določil senat. Škof Freppel je še enkrat naravnost povedal republikancem resnico, da tako važne postavbe ne sme sklepati zbornica, kateri se že na obrazu čitajo smrtni težave; ta zakon bo prihodnje leto nova zbornica zopet zavrgla. Republikancem je le na tem ležeče, da vtaknejo seminariste v vojašnice; za to veselje žrtvujejo celó osodo Francije. Morda bi kdo mislil, da je Freppel pretiraval? Toda večina zbornice sama ni hotela za predlogo glasovati prej, predno se ni izrečno izjavil Freycinet, da bodo seminaristi v mirovnem času služili v vojašnicah, v vojski pa opravljali sanitetno službo.

Angleško ministerstvo bo predlagalo zbornici, naj se polnoletnemu princu Albertu Viktorju Kristijan (najstaremu sinu prince Waleskega), dovoli letna dvorovina 15.000 šterlingov, ki naj se poviša v slučaju njegove poroke na 25.000 šterlingov, princesinji Lujizi (hčeri kraljčini) pa 3000 šterlingov.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 9. julija. (Prof. Marušič. — „Slovenija.“ — „Austria.“) Pod tem naslovom očital je v „Slov. Naroda“ 150. številki „Slovenijan“ g. prof. Marušiču v Gorici, da je odsvetoval svojim abiturijentom, naj ne vstopijo v „Slovenijo“, ko

vili skupaj Hroznatov vstop v samostan. Mnogo sodov so potočili na dvorišči, godba je veselo igrala pod lipo. Vsa družina in drugi so se veselili s srečnim ženinom... Hroznata je povabil tudi sosedne viteze, da pokaže vsem, kako čisla novi samostan, in kakšen je njegov sklep. Toda ni videl dosti hvale; dediči Hroznatovega premoženja niso privoščili samostanu obilnih darov. Nekateri so se jezili, da morajo desetino dajati, kakor je bil določil Hroznata kot razsojevalec v prepiru med topelskim opatom in praškim škofom v imenu papeža Honorija.

Hroznata je moral slišati na svoj srečni dan mnogo zbadljivih besed in neuljudnih pogledov vitezov, katerim ni šlo tako zaoliko ljudstva, kakor za razširjenje lastnega premoženja. Zato se je pečal bolj z zbrano množico na dvorišči. Kadarkoli se je pokazal, bil je slovesno pozdravljen. Proti večeru je stopil sam na dvorišče. Ženin in nevesta sta plesala.

Družina se je veselila na dvorišči, in gospóda v dvorani je začela peti bojne pesmi. Nihče se ni domislil zakleniti iz previdnosti vrata. Čuvaj je stopil s stolpa, da namoči grlo in oprode so sedeli okrog sodov ali pa so plesali. Ti po naključji pogleda Hroznata k vratom ter ostrmi. V grad jezdi nekoliko mož popolnoma za vojsko napravljenih. Plesalci še zapazili niso vrinjencev.

„Sovražnik je v gradu! Hitro po orožje!“ Na dvorišči je bilo že temno; na Hroznatov ukaz začno vsi zmešani sem ter tje tekati. Res, sovražnik je pridrl skozi vrata.

„Po orožje! Napadeni smo!“

Prvi jezdec se glasno zasmaja.

„Kaj, ali nas ne poznate? Seveda, mi se vojskujemo, vi pa se v miru veselite.“

Jezdec se odkrije.

„Rizek, križarska odprava!“ začno vpiti.

„Da, sem že tukaj; toda dajte mi vrč, da namočim suho grlo. Kaj pa počnete?“

„Poroko slavimo —“

„Ali Hroznatovo?“

„Kitke z Nekrasovo Marto. Tukaj sta.“

Rizek skoči raz konja ter stisne veselo poročencema roko. Njega posnemajo drugi.

„Ali ste zmagali, križarji?“

„Deloma; radi nesloge nismo popolnoma premagali. Jeruzalem, Odrašenikov grob, smo osvobodili turške moči.“

„Slava križarjem!“

Med tem, ko je pozdravljal Hroznata Rizek, pripovedovali so križarji, kdo se vrača domov, kdo je v mnogobrojnih bojih padel, kdo je bil ranjen itd. Eni so se bolj veselili, drugim pa je žalost napolnila sree.

„Kje pa je naš stric, Pavel Nekrasa?“

„V Jeruzalemu počiva že več mesecev. Ranjen je bil in starost ga je zvrnila v grob. Pokopan je v sveti zemlji. Tukaj pošilja Marti zlat križ, vsem zadnji pozdrav — in bratu zopetno odpuščanje.“

„Marsikatera nesreča nas je zadela“, začne pripovedovati Rizek v dvorani vitezom. „Marsikatero ste že slišali. Najpoprej je utonil cesar Friderik Barbarossa v reki Kalikadnu, potem so se Francozi in Angleži sprli, kar ni koristilo naši reči. V boji sta se oba kralja, Filip II. in Rihard Levosrčnik združila ter dobila Ptolomajido. Tudi Nemci so prihiteli in Saladin je bil pobit. Popolnoma bi ga bili, pa nesloga je vse pokazala. Zavoljo preprirov se je vrnil Filip domov in Rihard se za Nemce v boji ni veliko brigal. Med tem pa je prosil Saladin za mir. Kršcanje so dobili del med Joppo in Tirom ter svobodno pot v Jeruzalem. Rihard je razdelil dobljeno deželo med znanee... Daleč je vseh za željami in unetostjo, s katero se je pripravljala odprava.“

„Nemci so ustanovili poseben red, ki naj bi varoval popotnike na nevarni poti v sv. deželo.“

„Bog daj, da bi bili pozneje knezi in kralji zložni, da bi bila sv. dežela osvobodjena.“

pridejo na Dunaj, ter gorko priporočal jim katoliško akad. društvo „Austria“.

Ne smatram se pristojnega zagovarjati gosp. prof. in duhovnika Marušiča, ki se je kot profesor veronauka upal priporočati svojim učencem katoliško društvo, niti mi je na umu tukaj razlagati in dokazovati, je-li „Slovenija“ v istini mej vsemi akad. društvu na Dunaji najbolj rimsko-katoliška. O tem nas pač najbolje poučuje omenjeni dopis sam.

Kot zvest „Austrian“ štejem si v sveto dolžnost, opomniti g. „Slovenijana“ na staro prislovico, da mora človek stvar, predno o njej javno pripoveduje, dobro poznati, ker drugače bi utegnil stvari, katero zagovarja, brezmejno škodo prouzročiti ali pa samega sebe osmešiti. —

Bodi mu torej tukaj po „Austrianu“, ki gotovo pozna dobro dijaško razmere na Dunaji, povedano, da ni res, da se je katol. akad. društvo „Austria“ na Dunaji kedaj imenovalo ali da se imenuje bodisi oficijelno ali neoficijelno nemško društvo. „Austria“ je popolnoma mednarodno društvo, katerega je prvi namen, gojiti in krepiti katoliško zavest v mladih sredi dijaštva ter pobijati kolikor mogoče ono sedaj tako moderno brezverstvo. V tem društvu živé prav mirno mej seboj Čehi, Slovenci, Poljaki, Nemci, Italijani, Madjari in Rumunci; prepira radi narodnosti v njem še ni bilo.

Popolnoma krivo je, da nosijo „Austrie“ članovi čepice; ne vém, kako si je izumil dopisnik z Dunaja take neresnice.

Ravno tako neresnično je, da ima „Austria“ mesto maše zadušnice za svojimi umrlimi tovariši „trauersalamander“. Odkar obstoji „Austria“ in do danes brala se je za vsakim umrlim udom maša-zadušnica, katere so se vsi člani in „corpore“ vdeleževali. Res pa je, da se pozneje umrlega spomin tudi s „trauersalamandrom“ spoštuje.

Tudi ni res, da vstopijo v „Austrio“ samo oni dijaki, ki niso nikjer drugod sprejeti; nego navadno je pač, da so „Austrian“ člani tudi drugega društva, se vé takega, ki ne goji nasprotnih načel. Znano mi je tudi, da so bili „Austriani“ zajedno vrli „Slovenijani“. — „Slovenija“ bila je nekdanj res središče duševnega življenja Slovencev na Dunaji. Pripravljali so se dijaki resno na delo za narod, a pri tem so si tudi še vedno ohranili ono versko prepričanje, katero jim je navdahnila slovenska mati in katero je vedno bilo pravi značaj slovenskega dijaka. Takrat živela je „Austria“ s „Slovenijo“ v ozki prijateljski zvezi. A nesrečni pseudo-liberalizem okužil je tudi mlade slovenske dijake prišedše na Dunaj. „Slovenijani“ so se vidno odtegovali „Austri“-i in slednjič so se pričeli posmehovati onemu, ki se je upal javno povedati, da je katoličan, ter ni hotel trobiti z onimi v rog, ki so pomilovali take nazadnjaške „finsterlinge“. —

Žalibog, da se novodobna „Slovenija“ do danes še ni spremenila v tem oziru, kajti drugače bi Slovenec ne mogel tako strupeno pisati o katol. društvu, ki nikomur ne škoduje, pač pa mnogo koristi.

Kako bi drugače „Slovenijan“ mogel lagati svetu pripovedujoč, da bi človek zaman iskal knjiž-

nice v „Austri“-i, ko ima ta-le vendar knjižnico obsegajočo čez 900 zvezkov izbornega berila vsake vrste!

Kako bi mogel pošten „Slovenijan“ lažljivo zatrjevati, da se prepri meji društveniki v „Austri“-i poravnava z dvoboji, da si prepirniki z gorjačami mesarijo obraze! Resnica pa je, da se vsi taki prepri po društvenih pravilih pomirujejo pred društvenim razsodiščem, ravno tako kakor v „Sloveniji“.

Je-li to nevednost ali hudobija? —

Iz tega izprevidi vsakdo, da je prof. Marušič v Gorici, kateremu se je očitala poleg drugega tudi nevednost o dijaških razmerah na Dunaji, gotovo bolje o njih poučen, nego „Slovenijan“ na Dunaji, kateri menda „Austrie“ še videl ni.

H koncu še malo opazko.

Ni mi na misli odsvetovati slovenskim abiturijentom obiskajočim dunajsko vsenčilišče, da vstopijo v „Slovenijo“. Nasprotno, naj se je oklenejo ter naj skušajo z besedo in dejanjem čistiti v njej oni duh, ki tako rad v podobi ateizma obda dijaka, čutečega se naenkrat prostega gimnazijskih spon. „Slovenijani“ pa, ki mislijo, da ne morejo in ne smejo gojiti načel, katera je zapisala katoliško društvo na svoj prapor, naj vsaj spoštujejo v svoji liberalnosti drugih prepričanje ter naj je ne posmehovaje še podé od sè.

Pri tem pa ne zabi slovenski vsenčiliščnik, da je na Dunaji katol. akad. društvo „Austria“, ki je vse drugo, nego nemško. V njem najdeš prave brate, odkritosrčne prijatelje, ki te ne zapusté v težavnem tvojem poslu štirih let. „Austria“ je po mojem mnenju najboljša dijaško društvo na Dunaji, ona je prava podlaga, prava šola poznejšemu moškemu delovanju.

Okleni se je in ne boš se kesal!

„Austrian.“

Dnevne novice.

(Deželnozborske volitve na Kranjskem.) Narodna stranka bode imela v deželnem zboru 25 glasov, nasprotna 11, kerski je pridobila zastopnika za Kočevje in Ribnico. Kmečke občine bode zastopali gg.: Detela, Dragoš, Klun, Krsnik, Kavčič, Lavrenčič, Ogorelec, Pakiž, dr. Papež, Pfeifer, dr. Poklukar, Povše, Svetec, Višnjak, dr. Vošnjak, Žitnik; mesta in trge gg.: Gorup, Grasselli, Hribar, Murnik, Stegnar, Šuklje, dr. Tavčar; trgovsko in obrtniško zbornico gg.: Klein in Souvan; virilist je prevz. gosp. knezo-škof. Veleposestniki so danes dopoldne izvolili 10 poslancev. Konservativna stranka se ni vdeležila volitve. Nemško-liberalni veleposestniki so sami volili. Izvoljeni so: Grof Erwin Auersperg, baron Leopold Liechtenberg, Karol Luckmann, bar. Josip Schwegel, baron Beno Taufferer, baron Oto Apfaltrern, grof Leo Auersperg, baron Friderik Rechbach, dr. Adolf Schaffer.

(K zgradbi deželnega gledališča.) Deželni odbor razpolaga sedaj o dveh popolnem gotovih načrtih za deželno gledališče, ki se ima graditi na cesarja Josipa trgu. Kogar ta načrta zanimata ogleda ju lahko do 18. t. m. v deželnem dvorci v I. nadstropji na levo. V četrtek, dné 18. julija, snide se zopet enketa zvedenca in vdeležencev, ki bode pretresala, če so načrti primerni našim razmeram.

(Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) je imelo XXVII. sejo dné 10. julija. — Navzočni gg.: Tomo Zupan, prvomestnik; odborniki: dr. vitez Bleiweis - Trsteniški, Ivan Hribar, Matej Močnik, Luka Svetec (podpredsednik), dr. J. Vošnjak (blagajnik), Andrej Zamejec, Anton Žlogar (tajnik). — Od nadzornišva gg.: Oroslav Dolenc, dr. Fr. Papež. — Tajnik in blagajnik naznanjata, kako sta izvršila sklepe zadnje seje. Naprošeni učni pomočki in knjige so bili poslani na dotične kraje. — K sklepi skušnji v društvenem zavodu pri sv. Jakobu v Trstu se podá vodstveni ud Ivan Hribar, ki tedaj tudi konečno vpravna ondotne šolske zadeve. — Vsled predloga „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ gledé „knjižnice družbe sv. Cirila in Metoda“ se sklene, da se vodstvo s posebno okrožnico zglati pri vseh podružnicah, ki naj blagovolé pospeševati razpečevanje družbenih spisov. — Letošnja velika skupščina bode na Bledu dné 8. avgusta, da si pri tej priliki stranski rodoljubi lahko ogledajo naš divni Bled. — Odbornik J. Hribar poroča o otroškem zabavišču v Pavji in Podgori pri Gorici, katere je z načelnikom gorške podružnice, prof. Spušticem, obiskal ter se prepričal o lepem napredku v teh zavodih. Istotako poroča o ustanov-

nem zberu podružnice Črno na Koroškem, ki obeta lep vspeh. — Ker je neumorni odbornik J. Hribar, kakor prej, tudi zdaj potoval ob lastnih troških, izreče mu vodstvo soglasno zahvalo, kar se vbeleži v sejni zapisnik. — Vse one podružnice, ki še niso poslale letnih prispevkov, ali naznanile svojih načelnikov in zastopnikov za glavno skupščino, s tem uljudno prosimo, naj blagovolé, čim prej mogoče, to storiti, da se privzamejo potrebni podatki za glavni izkaz.

(Družba sv. Cirila in Metoda) opozarja slavna načelnikstva vseh slovenskih ljudskih šol v vseh teh pokrajinah našega cesarstva, kjer se čuje naš glas, naj bi blagovoljno hotela kupovati pri njej ali po njenih podružnicah ali knjižnici I. zvezek „Franc Jožef I.“ (15 kr.) ali pa II. zvezek „Rudolf Habsburški“ (20 kr.). Tudi III. zvezek „Val. Vodnik“ (15 kr.) ima družba še mnogo na razpolaganje. Vzrok, da opozarjamo tega, nam je dvojen: visoka oblastva so namreč priporočila naš I. in II. vezek kot posebno primerna šolski mladini in pa pomisli naj slovenski narod tega, da mora družba svoje stare knjižice prodati, če hoče novih tiskati. — Vé pa naj v naprej slovensko ljudstvo, da koj, ko se poravnajo tiskovni troški, poroma družbin IV. zvezek: Hubadovi „Slovenski Junaki“ v naše pokrajine. Kaj podobnega pa ne vémo, če se je še poslalo med slovenski svet.

(Gosp. Josip Žužek.) c. kr. stavbeni pristav v Rudolfovem, pristopil je podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji kot podpornik s 5 gld. Ker je ta blagi rodoljub iz Rudolfovega prvi pristopil kot podpornik imenovanemu društvu, bodi mu zato srčna hvala in naj služi v vzgled mnogim požrtvovalnim rodoljubom dolenjskim.

(„Glasbena Matica“) je v torek dné 9. julija t. l. zaključila šolsko leto 1888/9. Povoljni vspehi javnih izpitov, vršivših se dné 5., 6., 8. in 9. julija zvečer od ½6. do 8. ure bili so pač dokaz, kako dovzetna je naša mladež za divno glasbeno umetnost in kako vrlo napreduje Matičina glasbena šola. Izpiti raztezali so se na vse stroke glasbenega pouka. Ni nam naloga, ocenjevati vse posamezne točke obširnega in zanimljivega vspeha, a konstatujemo z veseljem, da so vsi gojenci dane jim naloge prav dobro in deloma izvrstno pogodili. Posebno dobro uspevala je goslarška šola, katerej je učitelj gospod Mozer vdihnil tako rekoč novo življenje. A tudi ostalo učiteljsko osebje bilo je svoje težavni nalogi popolnoma kos, in zahvala, katero je izrekel gosp. predsednik Fran Ravnihar v svojem nagovoru, bila je istinito zaslužena. Uveselilo nas je tudi lepo in dostojno vedenje gojencev med izpiti, kar nam je zopet dokaz, da je vodstvo šole v pravih rokah. — 1. V igri na klavirji odlikovali so se: E. Sittig in M. Šuman (učiteljica gospica Bogomila Šuman); Geceļ, Jamšek, Meden (učitelj gospod Gerbič); Bučar, Čelešnik, Današ, sestre Lukman, Milčinski, sestre Moos, Pfeifer, Prelesnik, V. Ravnikar, Sark, Seliškar, Tome in Zevnik (učitelj gosp. Julij vitez Janušovsky). 2. V igri na gosli: Pertl in Gabrijel (učitelj gosp. Mozer). 3. V igri na trobilih: Kos in Theuerschuh (učitelj g. Stiaral). 4. V solo-petji: Bučar Fran, Bučar Terezija in L. Verhunc. Osobito ugajala sta nam zadnje imenovane gojenke ne navadno čvrsti glas in čista intonacija. Tudi odgovori iz teorijskega in harmonijskega pouka bili so dovoljni; v harmoniji pokazala se je posebno uvečbano gojenka Milčinski. Izborna petje (mešan, ženski in možki zbor) obsežalo je tri točke, ki so se jako krepko in precizno izvedle. Konečno zadonela je iz stoterih grl „cesarska pesem“, katero je zbrano občinstvo stojé poslušalo. Navdušeni „živio“ sledil je zadnjim akordom mogočne avstrijske himne. Potem nagovori gosp. prvosednik Fran Ravnihar vso navzočo mladež ter se toplo zahvaljuje gosp. profesorju Franu Gerbiču na trudopolnem in vzglednem vodstvu šole in tudi ostalemu učiteljskemu osebju, vspodbujajoč je zajedno, naj nadalje vstraja v napornem delovanju za blaginjo nežne mladine, zadnje pa opominjajoč k marljivemu negovanju glasbene umetnosti. In tako je „Glasbena Matica“ odbor završil 8. leto svojega šolskega delovanja. Krepki sadovi, ki so se pokazali pri javnih izpiti, so nam porok, da bode Matičin odbor svojo težavno nalogo tudi v bodoče častno rešil. Rojaki! podvizajte se torej pristopati k „Glasbeni Matici“, ki s svojo izvrstno vspevajočo glasbeno šolo tako blažilno vpliva na нравno vzgojo naše nežne mladine, in podpirajte jo gmotno, da jej bode možno svoje delovanje vedno bolj razširiti v korist vsega slovenskega naroda.

(Šolska skušnja v Marjanišču.) Javna sklepna šolska skušnja je bila danes v tukajšnjem Marjanišču od 8. ure do poludne. Prav mično je bilo prirejena in gladko se je izvršila. Šolska sobana — kaj velika in lepa — bila je primerno okrašena. Po osmi uri se je kmalu začelo izpraševanje, najprej v krščanskem nauku, potem v drugih predmetih. Dečki so vseskozi odgovarjali umno in urno, predmeti so se tako vrstili, da je bilo poslušanje zanimivo. Dečki v dveh razredih so imeli nad skušnjo toliko več veselja, ker so k skušnji prišli mnogi za zavod zanimajoči se gospodje. Omenjamo blagorodnega gosp. deželnega predsednika barona Winklerja, ki je skoro do konca ostal, kakor tudi njegove blagorodne gospe, ki je za malo časa prišla oveselit čvrste dečke, mil. g. prošta dr. Ant. Jarča, predsednika Vincencijeve družbe, preč. g. kanonika Dom. Bonifacio iz Pirana, preč. gosp. kanonika And. Zamejca, preč. gosp. župnika M. Malenška, preč. gosp. Tomažiča, tudi drugi hišni znanci in dobrotniki, zlasti gosp. K. Polak, s svojo soprogo, gosp. Pichler. Omenjati moramo tudi prednice šolskih sester iz Maribora čast. s. Angeline Križanič. Po deseti uri pripelje se, ker je imel prej šolo, gospod nadzornik in profesor Fr. Levec, kot zastopnik mestnega šolskega sveta, v veliko radost navzočih, tudi g. katehet J. Smrekar pride za nekaj časa. Posebno so se zanimali gostje za lepe deklamacije in pa za lepo petje, katero je domač gojenec spremljal na harmoniju in na klavirju. G. dež. predsednik je izrekel svojo polno zadovoljnost nad zavodom rekoč, da je to res izgledna šola in želeč jej še nadalje obilnega uspeha. Enako je ob koncu tudi gosp. nadzornik Levec krepko nagovoril dečke povdarjajoč, da naj ostanejo vedno zvesti naukom, ki so jih tukaj prejeli, potem, ko pridejo v življenje. Potem se jim ne bode treba bati kazni, ki čaka lenuha, po besedah Vodnikovih: „strgan rokav, palca beraška, prazen bokal.“ Na to je bilo 49 dečkov pohvaljenih in s knjigami obdarovanih. A tudi manj pridni so bili potolaženi. Bog plati vsem navzočim njihovo zanimanje, Marjanišču pa daj prospeha.

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji.) Čast. gosp. Alojzij Bobek je imenovan župnijskim eskrbnikom v Godoviču; čast. g. Valentin Klobus pa gre iz Godoviča za kurata na Slap.

(Poljedelsko ministerstvo) je darovalo 200 gl. ljutomerskemu dirkalnemu društvu za dirko z domačimi konji na Cvenu.

(Č. g. Jak. Marzidovšek.) c. kr. vojaški kapelan v Zadru, je premeščen v Gorico, č. g. Fr. Danko, c. kr. vojaški kapelan v Mariboru, je premeščen v Celovec.

(Luna) bo de mrknila danes zvečer po 8. uri 11 minut. Mrk bo trajal do 10. ure 32-6 minut.

Telegrami.

Dunaj, 11. julija. Avstrijski poslanik Hengelmüller je došel iz Belegagrada. — Iz Budimpešte došli kurirni vlak je vsled napačne premene v Himbergu trčil skupaj s tovarnim vlakom. Dva potnika in železnična služabnika so lahko ranjeni.

Dunaj, 12. julija. Konečna seja avstrijske delegacije. Ko je bilo rešenih več peticij, bili so v tretjem branji potrjeni vsi prejšnji sklepi. Kalnoky je izrazil delegaciji priznanje in zahvalo cesarjevo za rodoljubno složno

delovanje in zahvalo skupne vlade. Khevenhüller je izrazil predsedniku Windischgruetzu zahvalo za previdno vodstvo. Predsednik se je zahvalil delegaciji za priznanje, skupni vladi za podporo, ter končal zasedanje s trikratnim „hoch“ na cesarja; delegacija je navdušeno zaklicala „hoch“.

Dunaj, 12. julija. Ogerska delegacija: Polna seja konstatuje popolno soglasje sklepov v avstrijski in ogerski delegaciji. Sklepi se bodo cesarju v potrjenje predložili.

Kolonija, 12. julija. „Köln. Ztg.“: Cesarica ne bo cesarja spremljala v Anglijo, pač pa bo koncem septembra italijanski dvor v Monzi obiskala, potem pa s cesarjem na Grško odpotovala.

Saint Etienne, 11. julija. Dosedaj so iz rudnikov dobili 108 mrličev. Preiskava je pokazala, da je eksplozijo zakrivila nepozornost dvanajstih delavcev.

Umrli so:

9. julija. Antonija Grun, delavka, 24 let, Kapiteljske ulice 13, jetika.

V bolnišnici:

7. julija. Leopold Tomie, klobučar, 35 let, jetika.

9. julija. Jožef Suhadobnik, delavec sin, 6 let, atrofie.

10. julija. Leopoldina Pregel, mizarjeva hči, 13 mesecev, bronhitis.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
	opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu		
11	7. u. jut.	738.9	19.0	sl. vzh.	jasno
	2. u. pop.	738.1	31.0	"	"
	9. u. zveč.	738.2	23.1	"	0.00
Srednja temperatura 24.5°, in 5.6° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

12. julija.

Papirna renta 5 % po 100 gl. (s 16 % davka)	84 gl. — kr.
Srebrna " 5 % " 100 " " 16 %	84 " 40 "
5 % avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 85 "
Papirna renta, davka prosta	99 " 75 "
Akcije avstr.-ogerske banke	906 " — "
Kreditne akcije	303 " — "
London	119 " 20 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleon.	9 " 45 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 64 "
Nemške marke	58 " 30 "

Tuji.

10. julija.

Pri **Mattcu**: Fran Linderman, c. kr. dvorni svetnik, iz Trsta. — Hartman, nadzornik, z Dupaja. — Klemen Scubla, duhovnik, iz Trsta. — Milan Vrabčević, s soprogo, iz Zagreba. — Knips in Petzold, trgovca, z Dunaja. — Ullacker, Osarrie in Brnard iz Trsta.

Pri **Slona**: Tomiš, učitelj iz Sevnice. — pl. Riedhofen, inženir, iz Grada. — Sverljuga iz Zagreba. — Miklaucič iz Trsta. — dr. Fr. Wagner, gimnazijski učitelj s soprogo, iz Berolina. — Stampfer iz Praga. — Fischbach, Semen. Maurizio in Viertel, trgovci, z Dunaja. — Janex Volk iz Trsta. — Th. Mundt, z družino, iz Draždan. — baron Schwegel z Dunaja.

Diseldorfske oljnat
barve v tubah.

Akvarelne barve
mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12

priloga slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu, svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.

Oljnat barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajale, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne
in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin
prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in
likarskih čopičev in
slikarske patrone.

! Blagovolite obrniti:

Prva vipavska sadjarska zadruga
(12) ima sedaj

svojo prodajalnico
v šolskem drevoredu
za vodo v lesenem pavilonu
nasproti semenišču.

Prodajalnica je odprta od 6. do 11. ure
dopoludne in od 2. do 6. ure popoldne.

Danes in prihodnje dni
!! marelice, kilo po 32 kr. !!
(v večih množinah od 5 kgr. naprej po 28 kr.)

Važno za gospodinje na
deželi.

Na pisano naročilo pošlje zadruga 5 kgr. marelic s koškom in zavojem vred brez vseh drugih stroškov in poštnine proste za 1 gl. 50 kr. kamorkoli si bodo. Naročila je pošiljati „sadjarski zadrugi“ v Ljubljani.

! Blagovolite obrniti:

Izdajatelj: Matija Kolar.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoške Tiskarne“ v Ljubljani.

Vrelec „Carinthia“,
alkalična kiselica,

nahajajoča se poleg gradú Hagenegg na Koroškem, odlična krepčilna pijača, katera se zlasti radi močne vsebine lithija (Lithion) priporoča kot zdravilo proti boleznim v ledjih in v mehurji, ker jih večinoma prepreči ali celo odstrani itd.

Glavna zaloga je v Železni kapli (Eisenkappel) na Koroškem, od tod se (pošta v Kapli) razpošilja ta kiselica v svet; za Kranjsko in Istro zalaga gosp. Miha Kastner v Ljubljani.

P. n. občinstvu s tem uljudno naznanjam, da sem se vrnil s potovanja. (2-2)

Med. dr. V. Gregorič,
Dunajska cesta št. 3.

V Ljubljani, 9. julija 1889.

Ordinacija od 2—4 popoldne.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnat barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (13)

Cenike na zahtevanje.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja

— cerkvenih oprav —

na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik **Fran Brückner.**

Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave itd., kakor tudi

celi ornat.